

Mùa Thu Thương Nhớ

Bỏ quê hương, tôi đã ra đi năm ấy
Không lá vàng... chỉ có nước mắt rơi
Lầm lũi đi, trong đêm tối mịt trời
Tôi bỏ lại... những người thân yêu nhất!
Ngược thời gian... bao nhiêu lần tôi mất???
Một cái gì... uẩn khuất đau thương!
Một cái gì... bàng bạc nhuốm thê lương!!
Một cái gì... cả đời không quên được!!!
Tôi đã mất quê hương từ nhiều năm trước
Quyền làm người cũng đã bị chôn theo...
Hận thù xưa phủ lên đất nghèo
Máu, nước mắt trôi theo vào mộ huyết!
Mùa thu đầu, vài người thân già biệt
Đời lao tù xác vùi lấp rừng sâu
Cải tạo đâu? Sao xương trắng phủ đầu?
Suối "Máu" đỏ, bao giờ oan nghiệt dứt?
Thu nối tiếp, nào ngờ tương lai dứt
Quyền dự thi hoàn tất tội gì đây???
Bao nhiêu năm sách vở miệt đêm ngày?
Tôi nuốt lệ, phải đi, không ở lại!!!

Tôi đến đây, đúng mùa thu năm ấy
Lá vàng rơi và nước mắt tuôn rơi
Lủi thủi đi trong cay đắng nghẹn lời
Tôi là một "thuyền nhân" vô Tổ Quốc
Sống lặng lẽ như con thoi xuôi ngược
Rồi tin về... tàu mất tích ngoài khơi???
Mang hai em và không biết bao người
Vào cõi chết... không bao giờ trở lại!!!
Trong đau khổ tột cùng như điên dại
Mùa Thu sau, tôi lại nhận hung tin...
Bố qua đời vì tử nhục triền miên
Thượng Đế ơi! Con còn gì để mất?!!!
Từ mất nước, mất người, Thu lưu lạc
Bao lá vàng là ngàn ấy lệ rơi...
Tôi đã qua... gần hết một đời người
Thu trong tôi là... MÙA THU
THƯƠNG NHỚ
Thu trong tôi là... MÙA THU
NHỚ THƯƠNG!

Thienthunth